

Deras

Själwåda,

Som

Uppskjuta sin Bättring
Till en lägligare tid.

Föreståld på 6:te Söndagen efter

Trettondag-Jul 1791,

I

Jacobi Kyrka

af

Kyrkoherden

Doctor GUSTAF MURRAY.

Tredje Upplagan.

Wiborg,

Trykt hos A. Cederwall, 1826.

IMPRIMATUR.

Stockholms Consistorium

den 29 Mars 1791

efter befallning

E. M. LINDSTRÖMER,

Ven. Cons. Notar.

Gack dina färde i denna resone;
 När jag får beläglig tid der-
 till, will jag låta falla dig. — Så
 yttrade sig Felix. Drifwen af nyfikenhet —
 dock, hwad säger jag drifwen af nyfikenhet?
 — Nej; bewekt af Guds förekommande Nåd,
 som betjente sig af denna Mannens nyfikenhet
 för att wäckta honom utur hans säkerhet, af-
 hörde Felix Pauli predikan. Han afhörde hene
 ock, likasom ännu i dag mången afhör Dr-
 bets Predikan, med nöje, så länge den icke
 närmare rörde honom sjelf, än att hans söf-
 da Samwete kände sig ostördt. Men "när om-
 sider Paulus talade om rättfärdigheten och om
 lyskheten och om den tillkommande domen,
 wardt Felix förskräckt." Han nödgades då igen-
 känna sig sjelf. Hans Samwete oroades af
 tårande förebräelser. Han såg sig för all den
 orättrådighet, han begått, och alla de syndi-
 ga wälluster, han njutit, icke kunna bestå in-
 för Gud i domen. Han såg, att en alswar-
 lig hela lefwernets förändring blef honom o-

undwifelig, dårest han omsider icke skulle gå ewigt förlorad. Men i stället att därigenom låta upmuntra sig, att genast med lydigt hjerta emottaga Pauli ömra råd, i stället att oförbröjeligen nu tänka på en sannskyldig bättring, trodde han sig ännu kunna afwakta en lågligare tid. Gack, sade han, gack dina färde i denna resone; När jag får beläglig tid därtill, will jag låta falla dig. — Förblindade Felix! War icke just denna den lågligaste tiden, då du hörde Herran din Guds röst? den lågligaste tiden, då Gud nu rörde ditt hjerta och du försträcktes i ditt samwete? Hwar låse wi, att Felix någonsin funnit en lågligare tid? Men till allas vår försträckelse och förwarning låses hans bedragna hopp i Apostlagjerningarnes 24 Cap. 25 versen.

Ålsfelige i Herranom! Gud will wist icke någon syndares död. Jesus har gått för alla i döden och med sin död förwärfwat oss alla lif och salighet. Gud gör ock allt, att wäcka syndare utur sin säkerhet och förmå dem, att blifwa omtänkte om sin ewiga räddning.

Han rör och ofta så kraftigt vårt hjerta, Han talar med det eftertryck till oss i sitt Ord och vårt egit Samwete, att det ofta icke är möjligt, att längre blifwa fånslods. Wi nödgas åtminstone se en skymt af vårt djupa syndaelände. Wi nödgas erkänna den faran, hwarutinnan wi swäfwе. Wi fatte och ofta under fånslan och erkånslan här af med Felix goda beslut. Wi föresatte oss att wilja bättra oss.

Men, hwad hindrar verkställigheten? Är det icke samma hopp, som insöfde Felix? Wi tänke, wi förmode ännu åga tid nog till ett wärf, ehuru angelågit och nödigt i sig sjelf, likwål ännu stridande mot våra rådande lustar. Wi wänte på en bättre, en lägligare tid. Wi wänte, och under wäntan här af uppskjutes bättringen ifrån den ena dagen till den andra, från det ena året till det andra, tills omsider Död och Ewigheit komma oss för hastigt uppå, och wi kanske aldeles oförbättrade stålas inför Guds och Jesu Christi domstol.

Gud, upplys våra ögon, att de måtte se! Herre Jesu, rör du sjelf allas våra hjer-

tan, att de måtte beweås! — Christelige Åhda-
rare! Jag säger det förut, jag will i dag de
allas edra hjertan. Jag will nyttja allt, hwad
i Guds Ord kan finnas rörande, att wäcka,
att röra, att beweåa eder, att i Jesu Namn
besinna eder och icke längre försumma, hwad
af de fleste redan kanste för länge blifwit för-
summadt. Jag will teåna för mig sjelf och
eder den ousågeliga Sjalawåda, hwarutinnan
wi störte of genom ett längre uppskof af vår
bättring. Åå, måtte i dag ingen förhårda
sitt hjerta! Måtte Ordet i dag göra det in-
tryck på of alla, att ingen allt ifrån detta ö-
gonblick måtte längre wånta på en lågligare
tid! Hör of för Jesu Christi skull, då wi
dig of nu hårom bedje J. W.

Söndagens Evangelium,

Matth. 25: v. 1 — 13.

J kånnen redan, M. Åh. det betraktel-
ses åmne, hwarmed vår andakt i denna stund
skall syflosåttas. J hafwen of hört hwad of-
twungen anledning denna dagens heliga Evan-
gelium of dertill gifwer. De fåwitåka Jung-

frur, som, icke förr än wid Brudgummens an-
komst, blefwo omtänkte om den olja, hwarmed
de skulle upplysa sina Lampor, äro en liflig
bild af de olyckelige, de förblindade, som här
leswa i säkerhet och icke tänka däruppå, huru
de i döden och domen skola kunna bestå in-
för Herren sin Gud, förån han kommer, att
genom döden framkalla dem till domen. Måts-
te ock nu dessa fåwitstas öde wäcka oss till om-
tänka om oss sjelfwe och vårt ewiga wäl, me-
dan ännu Nådatiden för oss warar! Det är
denna lärdom, som Jesus Sjelf med denna
likenlsen påhyftar. Här blir icke fråga, hwem
som förstås med Brudgummen? hwad som
menas med Bruden? hwad lamporna? hwad
oljan? hwad midnatten betyda? hwarföre just
Jungfrur och hwarföre just tio nämnas? Allt
detta tjenar endast att pryda målningen. Lär-
domen är ingen annan, än den Jesus Sjelf
sluteligen nämner: "Waker förden skull, ty I
"weten hwarken dag eller stund, när Menni-
"skones Son är kommandes." Lärrom då ock
"nu waka! — Betraktom:

Deras Sjåla-wåda, som uppskjuta
sin Bättring till en lågligare tid.

Men "Hjelp Herru Jesu, hjelp du mig,
"Att jag blir omvänd strax till dig, Och
"förr en rättfint bättring gör, An döden stån=
"ger Nådens dörr; På det jag färdig finnas.
"må I salig stund att hådan gå." Prof Ps.
B. 207: 7. Ja, att du därtill din Ande och
din Kraft wärdigas med ditt ord i denna stund
gissa, därom bedje wi dig, hör oß milde
HERRE Gud!

Deras Sjåla-wåda är outhärlig,
som uppskjuta sin Bättring till
en lågligare tid. — outhärlig, —
ty det är owist huru länge wi lef=
we.

"Hwad är wårt lif? Ett damp är det,
"som en liten tid warar och sedan försvinner".
Jac. 4: 14. "Mine dagar äro en twår hand,
"o Gud, för dig, och mitt lif är såsom intet för
"dig; Huru platt intet äro alla menniskor,
"de dock så säkre lefwa". Ps. 39: 6. Se wi
det icke dageligen? Se wi icke dageligen men=

nisskor öfverraskas af döden, då de det minst be-
 tänka, minst frukta? Så många af våra for-
 na bekanta, så många af dem, som fordom
 deltog med oss i våra nöjen och synder, hvar,
 M. U. hvar äro de? Öfvermodadt rycktes de
 utur våra armar. Midt uti deras synder fram-
 kallades de för sin Domare. De tänkte lika-
 som vi, att en gång omvända sig till Her-
 ren, en gång håntra sig. Men hvad blef af
 deras uppsåt? Döden gjorde det om intet.
 Hvad skal, M. Bröder, hvad anledning haf-
 we vi att hoppas, det icke sammalunda skall
 hända oss? Hvad dag, hvad stund kunne vi
 någonsin vara säkre för döden? Ho har det
 uppenbarat oss, att döden icke redan i dag eller
 i morgon kommer? Om han nu kommer, —
 ack äre vi redo? Runne vi oförsträckt emot-
 taga honom? Är det nu „i Jesu Sär vi fun-
 ne samna in?“ Till en förberedelse så stor och
 vigtig som denna till Döden och Ewigheten,
 ack, huru kunde sjelfwa det längsta lifwet nå-
 gonsin af oss anses såsom långt? Borde icke
 hvar dag, hvar stund, hvar ögonblick sorg-

fälligt nyttjas, om wi än skulle kunna räkna på det högsta mål, som någon här i dödligheten funnat uppnå? Hwad dårskap större, hwad raseri oförlätligare, än att i den owisshet, hwarutinnan wi nu lefwe, i de dolda oräkneliga dödsfaror, som oß beständigt omgiffwa, uppskjuta båttringen från den ena dagen till den andra, från nu till en lågligare tid? Hwad hafwe wi att räkna uppå? Hwad annat än det Nu, wi nu lefwe. Försummas detta Nu, detta ögonblick, denna dagen, huru lätt kan döden icke finna oß oberedde? Huru lätt kan det icke hända, att wi dö i våra öfwertrådelser och synder? Och hwart tager då själen wägen? Hwad blir af wår föresatta båttring? „När Nådens tid en gång är platt
 „förswunnen, Och du wid lif ej mera warder
 „funnen, Då är försent; då Himlens dörr till-
 „stångd; Till ewig tid, O mer än fastlig
 „långd”! N:o 409: 3. „Waker fördenstull,
 „waker; ty I weten hwarken dag eller stund,
 „när HERREN warder kommandes.” Matth.
 24: 42.

Dutsågelig är deras Sjåla=wåda,
som uppskjuta sin båttring till en
lågligare tid. Dutsågelig — ty
genom uppskåfwet blir båttringen
alt swårare.

Swad är det, som afhåller oss att utan
uppskåf båttra oss? Jo, wi tycke, att båt-
tringen ännu är för swår, att det ännu är
för swårt att ingå i den kamp, som en alf-
warlig båttring af oss fordrar, tånja våra
håftigaste böjelser, försaka våra ljuswaste lu-
star, förskåsta vårt eget Edtt, och företaga
en så stor och allmän förändring af hela vårt
leswerne, som till båttringen hörer. Wi wån-
te därför på lågligare tid. Men, jag för-
säkrar eder, jag försäkrar eder å Guds och
Jesu wågnar, jag försäkrar eder, och en
dagelig försarenhet, alles vår egen försaren-
het och så många tusende andras försarenhet,
kan det bäst försäkra oss, att denna lågli-
gare tiden aldrig kommer. Är det swårt för
oss att i dag båttra oss, i morgon blir det

swårare, öfwer-morgon ännu swårare, och omsider kan det blifwa aldeles omdjligt.

Genom uppskåfmet blir båttringen allt swårare. Wi få då en så mycket större synda-längd att ångra och begråta. Med hwar dag öke wi densamma. Med hwar stund göre wi öf skuldige till nya förbrutelser och synder. En enda synd, när den rätt betänkes, o med hwad ånger, hwad sorg, hwad bedröfwelse kan och måste den icke uppfylla ett hjerta! Hwad måste då icke flera dagars, flera månaders, ja flera års synder? Hwad sorg, hwad ångest, hwad fruktan måste endast uppskåfmet af vår båttring åstadkomma? Af alla synder är denna den största. Af alla förbrutelser emot Gud, är denna den uppsåteligaste och försträckeligaste. Sy hwad göre wi, då wi uppskjute vår båttring? Besinnom det, M. R. besinnom hwad wi göre. Wi wete vår HERRS wilje, men wilje icke göra derefter. Wi höre JESU

Kallande röst, wi förfare Hans blodskraft i vår själ, wi känne Hans Nåde-werkin-
gar på vårt hjerta, men förqwäfwewe alla go-
da rörelser. Wi känne huru nödwändig det
är för oss att bättra oss, men föresatte oss
likwäl, föresatte oss rent af, att ännu icke
wilja bättra oss, ännu en tid lefwa utan
Gud, utan delaktighet i Christo Jesu, u-
tan tro, utan hopp, i synden och öfwer-
trädelsor, att öka synd på synd, skuld på
skuld, i wäntan på en jämn affkrifning.
Kan det anses som swaghetsynd? Swil-
ken wille wi kalla uppsätelig? Och när en
syndare i ett sådant tillstånd lefwat tu, tre,
fyra, ja kanske tio, tjugu och flera år,
kanske hela sin lifstid, och omsider skall
bättra sig, hjelp Ewige Gud, hwad före-
brädelser måste han icke känna i sitt samwe-
te, huru betungad blir då den utom des-
nog swära bättringen?

Genom uppsäfswet blir bättrin-
gen allt swårare. Wi förlöre ju län-

gre ju mer all styrka och hog därtill. När uppsätet först är fattadt, är hogen och wanligen starkast och styrkan lifligast till dess verkställande. Men ju längre wi fördröje, ju mer förswagas denna hog, ju flera hinder uppkomma, ju större svårigheter yppas; Småningom förgåte wi alla våra löften och fattade beslut. Hog och Kraft att någonsin bättra oss, förlora sig omsider aldeles.

Genom uppskåfvet blir bättringen allt swårare. Synden winner ju längre dess större herrawälde öfwer oss. Wi blifwe allt mer och mer insnårde i synden. Den blir småningom dråglig; sedan antaglig; däruppå förnöjande; snart vårt ljuswaste yrke; omsider en ofdränderlig wane; sluteligen war andra natur. Och därpå är det wisaste detta, Gud Sjelf beskriwer slutet af alt: „Kan „och en Ethiop förwandla sin hud eller en

„Pard sina fläckar; så kunnen I och något godt göra, efter I ondt wane ären”. Jer. 13: 23.

Genom uppskåfmet blir båttrings-
gen allt swårare. Alla båttrings-
medel förswagas till sin werkan ju
långre ju mer. Guds Ord är i sig själf
kraftigt att krossa själswa det hårdaste hjer-
ta. Guds Ande arbetar så oupphörligen på
hwar och en själ, att det ofta fordras all
möda att kunna döfwa sanningens röst.
Åsynen af Jesu blodiga Korß talar i syn-
nerhet med det eftertryck om Guds wrede öf-
ver synden och Guds förbarmande Nåd e-
mot syndare, att ofta föga fattas att wi
således öfwertalas att blifwa Christne. Men
ju oftare wi allt detta höre, men däremot
förhärde oss själswe, ju oftare wi känne
Guds Andas verkningar i vårt samwete,
men förqwäfwä alla goda rörelser, ju oftas-
re wi fatte vårt beslut, men uppskjute full-
bordan, ju mer blir hjertat känslolöst och

örörligt emot allt, ju mindre behåller Him-
 melen något intagande och helfwetet något
 försträckande för oss. Men, när hvarken
 Himmelens glädje eller helfwetets pina,
 hvarken Guds intill det nedersta helfwete
 brinnande wrede, eller Hans i Christo Jesu
 öfwerfwinneliga Nåd, hvarken Jesu
 lockande bön eller sjelfwa Hans döds wän-
 da mer kunna förmå att beweka hjertat,
 hwad blir öfrigt, hwad kan nu mer förbät-
 tra detsamma?

Genom uppståfwet blir bättringen
 gen allt swårare. Ja, måste wi icke
 frukta, att, hwad det lider, Gud
 torde aldeles taga sin hand ifrån oss
 och öfwergifwa oss i et wrängt sin-
 ne, det wi oss sjelfwe berede med
 vår uppståjutna bättring? Det är
 sant, Guds barmhertighet är ousägelig.
 Men, är icke Hans rättwisa det öfwen?
 Hwad under om Han, sedan alla Hans

N. 1.

Nådes = anstalter till vår förbättring blifwit
 föraktade, all Hans tålsamhets och långmo=
 dighets rikedom länge blifwit misßbrukt,
 wanwärdad och förtrampad af oss, Han län=
 ge förgåfves wäntat på vår bättring, hwad
 under, om Han omsider liksom "ledes att för=
 barma sig". Jer. 15: 6. Uå, "farer icke wil=
 le, Gud låter icke gåcka sig". Gal. 6: 7. "Hwad
 skall man" heter det, "mera slå eder, emedan
 I afwiken ju desto mer". Ef. 1: 5. O! M. R.
 Kännen I icke Herrans ord: „Bättra dig, förr=
 än mitt hjerta wänder sig ifrån dig". Jer. 6:
 8. Kännen I icke Herrans ord: „Söker Her=
 ran medan man kan finna honom." Ef. 55:
 6. Så kommer då en tid — Läggen det på
 hjertat, I alle, som nu så samwetslöst upp=
 skjuten eder bättring till en belågligare tid —
 så kommer då en tid, då Herren icke mer lå=
 ter sig finna, en tid, då wi kanske gjerna skulle
 wilja göra bättring, men för oss, lika som för
 Esua, „intet rum mer gifwes till någon bot och
 bättring, ändock wi kanske med tårar derefter sö=
 ke".

te". Ebr. 12: 17. Åh! huru nära, torde icke redan mången ibland oss, efter så länge uppskjuten bättring, vara denna bedröfweliga tiden? O! M. R. betänk om den wåda, i hwilken wi störte wår arma med Jesu blod dyrt återlösta själ! Huru kunne wi än längre wilja uppskjuta wår bättring, uppskjuta densamma tills han blir ännu swårare, om icke aldeles omöjlig?

Outsägelig är deras själa=wåda, som uppskjuta sin bättring till en lågligare tid. Outsägelig — ty den tid wi kanske nu anse för den lågligaste, blir det wiserligen icke.

Hwilken tid är det de fleste anse såsom den lågligaste till bättring? Är det icke ålderdomen? Är det icke sotsången? Men jag bedyrar inför Gud, och Jesu skolen wid minsta uppmärksamhet själfwe se och öfvertygas, att ingen tid kunde till bättring vara mindre låglig.

Vi tänke uppstjuta vår bättring till ålderdomen. Men — ho har det sagt, ”ho kan det försäkra oss, att oss wi skole uppnå ålderdomen?” Kan döden icke äfwen så lätt i den måst blomstrande åldern hänrycka oss? Se wi icke äfwen så många, se wi icke långt flere i den glada ungdomen blifwa ett rof för döden, än ålderstegne digna ned under sin bördad? Hvad grund hafwe wi då för vårt hopp? Hvad skal till vår uppstjutna bättring? Gud wet, hwem som af oss uppnår de år, som wi bestämt för vår omvändelse? — Men låt wara, att Gud i sin långmodighet har så länge fördrag med oss, och låter oss upphinna den åldern wi nu hoppas; „Blic derföre ålderdomen den lågliga tiden till bättring?

Blic det i ålderdomen mindre swårt att bättra sig? Nej. Långt swårare. Långt swårare i afseende på vårt förstånd, som då icke så lätt kan öfwerhygas. Långt swårare i afseende på vår wilja, som då långt swårare kan bewekas. Långt swårare i afseende

De på vår Kropp, hwars bräckligheter då of-
 ta syfvelsätta alla våra omsorger. Långt swå-
 rare i affeende på våra jordiska syflor, som
 då fordra långt mera tid att af oss wärdas.
 Långt swårare i affeende på de angelägenhe-
 ter, som röra vårt hus, som ofta förorsaka
 oss de plågsammaste bekymmer. Långt swå-
 rare i affeende på våra anhörige och wänner,
 som ofta, för att lätta ålderdomens börda,
 borttaga de bästa stunder, hwilka nu kunde
 och borde användas till angelågnare wärf.
 Och huru ökas icke dessa nästan odöfverwin-
 nerliga swårigheter! Syndawanan har då blif-
 wit starkare. De onda begären hafwa då fla-
 git fastare rötter. Werlden har då ännu
 mera intagit sinnet. Hjertat har då blifwit
 länslolöfware mot alla Nådens verkningar.
 Wi se därföre så ofta den ålderstegne utan
 all rörelse kunna afhöra de hårdaste Straff-
 Predikningar och ömaste föreställningar, som
 åtminstone i vår ungdom astwingade oss ån-
 gers tårar. Här sannas: „Han hafwer fått

„grå hår och likväl vill han intet åttat.“
Hos. 7 : 9.

Yngen mindre låglig tid kan någonsin gifwas till bättring, än ålderdomen. Eller huru? Är det sant, att då syndalusten blir mindre? att wi då hafwe mindre retelser till synden? Nej. Låt wara, att en förswagad ålderdom hindrar oss från wiða grofwa lasters utbrott, så swårwar likväl lustan i själen, när den alt intill ålderdomen fått råda i hjertat. Hdre wi icke dårfdre ofta sjelfwa de skamligaste gjerningar af ålderstegne omtalas med största förtjusning? Se wi icke ofta ålderstegne sjelfwe förleda ungdomen till de brott, som deras utmårglade krafter dem hindra, att sjelfwe utöfwa? Och om det äro wiða synder, dem årens wanmagt förbjuder, huru många andra synas icke wara ålderdomens egenteliga tillhörighet? Enwishet, misstroende, ofdröjsamhet, afund, girighet, oförsonlighet, mistrostan, skrymtaktighet och

ett högmödiget förlitande på egen wisshet och försarenhet, äro de mindre synder och mindre fördömelige, än andra? Swar blir då den lågliga tiden, wi wänte oss i ålderdomen att bättra oss? —

Nej, ingen mindre låglig tid, kunde gifwas till bättring. „Swad göre wi, då wi „uppskjute vår bättring intill ålderdomen?“ Wi beröfwe oss sjelfwe den enda och bästa tröst, som då kan lisa våra mångfaldiga bekymmer, en glad åtanke af en dygdig ungdom och en wäl anlagd manna-ålder, ett godt samwete, som icke wet något ondt med sig. Och hwad tankar kunne wi därjemte hysa om bättring, hwad tankar om Gud, när wi kunne begära, att, sedan wi förnödt de frödigaste och bästa år i werldens och syndens tjenst, Gud sluteligen skall hålla en bättring till godo, som endast kan tillbjuda honom den ömfeliga lämningen af en orklods ålderdom? M. Ah. jag fasa wid denna föreställning. Jag bäsvar wid åtanke af den själa-wäda, hwarutinnan wi swäfwä, så länge wi ännu

uppskjute vår båttring till denna förmenta lågliga tiden.

Men huru öfres min sasa, min båfwan, när jag tänker på sotsången, till hwilken de fleste, äfwen wäl bland sjelfwa de måst ålderstegne, ännu uppskjuta sin båttring?

Huru kunne wi taga för afgjort, att wi först skola bådvas på sjukfången, förrån Gud skall falla öf hån? Kunne wi icke äfwen så wäl helt hastigt och oförmodadt hånryckas af döden, och emellan vår sista synd och vår sista dom blifwer föga något ögonblick. — Men om öf Gud lågger öf på sjukfången, huru wete wi, att den sjukdomen, öf förestår, blir en af dem, som småningom utmångla kroppen och lämna själen styrka att sansa och besinna sig? Falla icke de fleste straxt i början af sin sjukdom i en sanslöshet och förwirring, som gör dem öfickelige till all förnuftig öfwerläggning? — Men om wi än på sotsången skulle i det långsta så behålla all möjlig tankestyrka, kunde därfdre sotså-

sången någonsin blifwa en lämpelig tid till bättring? —

O! M. K. låt oss betänka den outhärliga själawåda, för hwilken wi oss blottställe, då wi uppskjute wår bättring till sotsången. När kroppen nu måste kämpa med wårld och sweda och af swaghet är oskickelig åfwen till de minsta för rättningar, huru skall ett wårld afgöras, hwartill alla själens krafter äro outhärliga? När hjertat föga mer kan utstå utwärtas plågor, huru skall det kunna uthärda samwetets qual? När genom öfningen synden blifwit till en wana och wanan till wår andra natur, huru skall den utrotas och förändras på en gång? När på en gång allt, hwad som kan tänkas fasligt och kallast förskräckligt, i samwete och hjerta wäckes af åtanke på det framfarna, känslan af det närwarande och föreställningen af det tillkommande, huru blir det möjligt, att företaga och fullborda den allt hitintills uppskjutna bättringen? — Haswen jag icke warit närwarande wid andras sista stunder? Påminner eder, huru wid de flestes so-

tesång tillgår. I början af sjukdomen smic-
 kra de sig sjelfwe och smickra dem andra, att
 de skola återwinna hälsan. Och under detta
 hopp tänka de hwarcken på Död eller Ewig-
 het, hwarcken huruwida de redan gjort eller hu-
 ruledes de nu skola göra någon bättring. Om-
 sider dras plågorna; sjukdomen tilltager; döds-
 tekenen wisa sig; och man nödgas gifwa dem
 tillkänna, att de böra „beställa om sitt hus,
 „ty de måste dö.” Es. 38: 1. — Dö? — Uff!
 hwad förskräckelig tidning. — De skola dö;
 — det hade de ännu icke förmodat. — De sko-
 la dö; — och likwäl är ännu så mycket, som
 de hafwa oafslutit med Gud och werlden —
 Werlden hade i deras hälsodagar måst syfel-
 satt dem; deras werldsliga angelägenheter ä-
 ro ock nu de första, som påtänkas. — Emed-
 lertid aftaga krafterna, döden nalkas allt mer
 och mer. En ömsint wån beder dem slå werl-
 den ur hägen. Med tårar beder han dem be-
 sinna att „de hådan måste.” Men hwarutin-
 nan består nu menniskans wanliga beredelse
 till döden? hwarutinnan består den bättring,

nan består den bättring, de då göra? Jo, en Herrans tjenare påkallas; — men ofta hvar-ken känner han nu den sjukas själa-författning, ej eller har den sjuke nu mer styrka och mod, att för Läraren själf yppa densamma. Ofta är han därför villrådig hwad han skall säga, huru han skall tala. Sällan får han oft med den sjuke tala allena, och än mera sällan vågar och kan han nu tala med honom allt, hwad han wille och borde. Wägners fruktan, Läkarens warsamhet och ofta själfwa den döendes swaghet afbröta de ömaste och angelägnaste föreställningar. — Några påminnelser afhöras. Några sorgsna tårar gutas. Några heliga löften gifwas. Några afbrutna suckar fallas till Gud om förbarmande och Nåd för Jesu skull. Jesu Nattward åstundas, — och huru ofta anammas den nu af en mera död än lefwande, utan minsta känsla och rörelse i själ och hjerta? Likwål tro de fleste sig därmed kunna godtgöra allt, hwad de i hela sitt lefwerne både emot Gud och menniskor brutit, och winna en ostridig arfsrätt

till Himmel och Salighet. — Uck, när wilje wi, Christne, upphöra med så förwända begrepp om den dyrbaraste och wisaste inrättning, som wår dyre Frälsare sjelf instiftat till både hjertats och leswernets sanskyldiga förbättring, med så förwände begrepp om den bättring Gud åsker af oss? — Wid Brudgummens ankomst bleswo ock de fåwitste Jungfrur förlagne, huru de skulle få sig olja till sina lampor. Men fingo de nu någon? Uck nej. — Gud röde, Gud wäcke oss alla, att i tid betänka huru swårt, om icke omöjligt det är på sotsången att göra bättring!

Betänkom, ack betänkom för hwad själawåda wi blottstålla oss, då wi uppskjute wår bättring till sotsången, Ja, om ock bättringen på sotsången icke wore så swår, om den icke wore omöjlig, så är och blir han dock alltid — jag måste det nämna till min och eder förwarning — så är och blir han alltid alldeles opålitelig. Ingen säge: „Detta är ett hårdt tal.” Joh. 6: 60. Sägom och erkännom fast

mera, att det är hårdt, oförsvarligt och grymt, att, oaktadt alla de ömra och kraftiga be-
 velses grunder vi hafwe till bättring, oaktadt
 Gud sjelf på allt möjligt sätt dageligen will
 lätta för oss vår bättring, oaktadt vi af bät-
 tringen redan här i tiden hafwe och kunne haf-
 wa den ljuswaste och största nyttan, likwål
 uppskjuta vår bättring och således sjelfwe upp-
 säteligen blottställa oss för ewig själawåda. —
 Huru kunne vi någonsin försäkra oss sjelfwe,
 att den bättring vi göra på sotefängen är upp-
 riktig? Kan den icke till åfventyrs wara en
 blott werkan af dödsfruktan? Runna de goda
 rörelser, vi då känne, icke höra till de flygti-
 ga, som gå lika hastigt, som de komma? Swad
 utrymme hafwe wi nu att „göra sådana frukt,
 „som bättringen tillhöra?” Matth. 3: 8. —
 Jag nekaf icke och kan aldrig neka det wäl-
 görande intryst sjukdom ofta genom Guds Nåd
 kan åstadkomma på ett menniskohjerta. Jag
 wet, jag har det sjelf mången gång till min
 egen uppbyggelse och glädje försarit, huru män-

gen helt annorlunda på sjuksängen dömer om werlden, om Gud och Ewigheten, än han dömdede i sina hålsodagar. Mången, som ock därför ifrån sjuksängen med största skäl räknar den stund han först wäcktes till en allwarlig estertänka, den stund det först blef bättre med honom. — Men huru många se wi icke tillika, som på sjuksängen i trångseln emellan lif och dödd, med de hetaste tårar begråta sina synder, med det varmaste nit åkalla Gud om Nåd för Jesu skull och gifwa de heligaste löften om sitt lefwernes förbättring, söga återwinna hopp om lif, söga återkomma till hälsan, förån allt är förgåtit, hwad de lofwat? — Och hwar, M. Ålf. hwar har Gud lofwat, att, sedan en syndare förslitit hela sitt lif i synder och laster, föragtat och förkastat alla Nådemedel till sin bättring, uppskuttit densamma ånda in på sotsängen, ånda in i de sista ögonblick af sitt usla lif, hwar har Gud lofwat, att han om sieder likwål will åtnöja sig med den usla bättringen syndaren kan göra på sotsängen, höra de håpna suckar blotta dödsångsten ännu

Kan utpråfa, och, oaktadt all hans långwä-
 riga obotsfärdighet, oaktadt all hans sjelfwil-
 ligt uppskjutna bättring, tilldela honom de
 heligas arfwedel i Himmelen? — Ingen åbe-
 rope sig Nöswarens exempel. Det hörer icke
 hit. Wi känne icke hans föregående själa-
 försättning. Wi känne icke hwad som kan
 hafwa förledt honom till hans brott. Wi
 känne icke om han någonsin tillsdrene varit
 wäckt. Wi känne icke om han tillsdrene nå-
 gonfin fattat eller kunnat fatta något uppsåt
 om bättring, men desamma uppskjutit. Och
 utom allt detta blir hans exempel här i allt
 afseende ett exempel utan exempel. Med ty-
 deliga ord står det däremot skrifwit: „Utän
 „helgelse kan ingen se HERren.” Ebr. 12 :
 14. „Hwad menniskan sår, det skall hon ock
 „uppsåra.” Bl. 6 : 7. „Om I lefwen ef-
 „ter köttet, så skolen I dö; men om I
 „döden köttens gjerningar med andanom,
 „så skolen I lefwa.” Rom. 8 : 13. Jag
 båsvar. Söga war Brudgummen kommen,
 så kommo ock de fåwitiska Jungfrur. De

ropade: „HERre, HERre, låt upp för
„of!” Men swaret blef: „Sannerliga, Jag
„känner eder intet.” Förgåtom, och förgå-
tom icke, förgåtom aldrig den ousägliga
själawåda, för hwilken wi blottställe of, då
wi uppskjute, kanske ännu endast någon en-
da dag, något enda ögonblick än längre upp-
skjute vår bättring till en lågligare tid.

D! M. R. „Nu är den behageliga
„tiden. Nu är Salighetens dag.” 2. Cor.
6: 2. Ännu står Himmelens dörr öppen
för of. Ännu äro Guds kärleks-
armar utsträcke mot of. Ännu manar Jesu blod
godt för of. Ännu wäntar och arbetar den
ewige Förbarmaren på vår bättring. Måtte
och nu, hwad i dag blifwit sagt, icke för-
gås wera sagt!

J, som olyckligt wis allt hit in-
tills aldeles uppskjutit eder bättring,
måtte nu den själawådan, hwarutinnan J
swäfwen, i Jesu Namn wäcka och beweka
eder, att ifrån denna stund icke längre wänta

på någon lågligare tid. „Hwad du will gö-
 „ra, gör snart.“ „I dag, i dag sann bot och
 „bättring gör, In öppen står nu Ewighetens
 „ddör.“ N:o 407: 10.

I åter, I trogne Guds barn, I
 redelige Jesu wänner, som redan gjort den
 första bättringen och med en förbättrad les-
 nad ådagaläggen, att I hören Jesu Christo
 till, måtte och nu deras själawäba, som upp-
 skjuta sin bättring till en lågligare tid, för-
 må och uppmuntra eder, att aldrig blifwa trö-
 ge och försumlige i den dageliga bättringen,
 som edra ännu widlådande swagheter och syn-
 der göra oumgångelig. Waker swårtom och
 söker att genom Jesu Nåd alltid med glädje
 kunna gå eder Sjåla-brudgumme till mötes,
 när som helst han kommer.

Ingen M. Uh. tillåte sig ån vidare
 något uppskäf. Sker först Ett, så följa snart
 flere; och emedlertid kan Nådåtiden wara all,
 och detta kan hända, den sista Predikan,
 som fallar öf till bättring. Amen!

~~313. VIII. 138.~~

K. Prediction,
Murray

MFB 42232

X

